

ת"פ 30995/04/16 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רחובות נגד אביעד קוריש

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 30995-04-16 מדינת ישראל נ' קוריש
ת"פ 6657-10-16
בפני כבוד השופט, סגן נשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רחובות באמצעות ב"כ עוה"ד עדי
סעדיה

המאשימה

נגד

אביעד קוריש באמצעות ב"כ עוה"ד איתי
שוחט

הנאשם

הכרעת - דין

שני תיקים אוחדו לשמיעה.

כתב-האישום במסגרת ת.פ. 30995-04-16 מייחס לנאשם עבירה של חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

נטען, כי בתאריך 28.9.15, נוכח סכסוך שקיים בין הנאשם לשכנתו על מקום חנית רכבה, הכה הנאשם עם ידו על גבי מכסה המנוע של רכבה, לאחר מכן השליך לעברו דבר מה, ובשל כך נגרם לרכב נזק פח בסך 6,844 ₪.

כתב-האישום במסגרת ת.פ. 6657-10-16 מייחס לנאשם עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל, הכשלת עיקול לפי סעיף 264 לחוק הנ"ל והחזקת סכין לפי סעיף 186 (א) לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 26.7.16 הגיע פקיד של רשות האכיפה והגבייה אל ביתו של הנאשם, כדי לתפוס כדין את רכבו. בתגובה לכך, נכנס הנאשם אל ביתו, יצא ממנו כשבידו חרב, הצמידה לצווארו, ואמר לו כי אם ייקח את הרכב אין לו מה להפסיד והוא ישחט את עצמו. עקב כך, הגיעו אל המקום שוטרים, אחד מהם ביקש שהנאשם יניח את החרב אך הנאשם לא נענה לדרישתו.

הנאשם מסר תגובה, שבמסגרתה, ביחס לכתב האישום הראשון, כפר בטענה כי הכה את פח הרכב. ביחס לכתב-
האישום השני, אישר את הדברים, אך טען כי מעשיו נעשו על מנת למנוע את לקיחת רכבו שלא כדין, החרב המדוברת
הייתה בתוך ביתו, האיום בפגיעה עצמית, אינו מגבש עבירה והסכין הוחזקה בתוך חצירו.

המאשימה הביאה ראיות כדלקמן:

כתב האישום הראשון:

עדוּתה של **רויטל מסיקה**, בעלת הרכב (עמוד 8 והלאה), שכנתו של הנאשם, אשר העידה כי ראתה במו עיניה את
הנאשם חובט במכסה המנוע של רכבה עם אגרופו: "אני רואה אותו דופק לי על המכסה מנוע, ראיתי את זה מול
העיניים שלי (מדגימה תנועת מכות אגרופ)..." (עמוד 8 שורה 22 והלאה).

אמנם בעת האירוע שררה חשיכה (עמוד 8 שורה 29), אך העדה, אשר ישבה במרפסת ביתה, העידה, כי ראתה את
הנאשם חובט ברכב.

הנזק לרכב 6,844 ₪ (עמוד 8 שורה 9).

היה זה רכב חדש אשר נרכש בחודש יוני של אותה שנה.

התרשמתי כי העדה חרדה לשלמות רכבה בחרדת קודש.

בשיחה עם השוטרים שהגיעו למקום מסרה "כי השכן שלה אביעד **זרק אבנים** על הרכב החדש שלה ושיש לה סימן על
הרכב וכרגע היא נמצאת מחוץ לרכב מחכה שנגיע" (ת/20).

בשיחותיה למוקד מאה ניתן לשמוע את העדה אומרת בשיחה הראשונה: "יש לי פה **שכן זורק לי אבנים על הבית**,
ומרביץ לאוטו שלי" אך גם "**הוא דופק לי על האוטו**" וכן: "דפק פה על הדלת" וכן: "יש לי אוטו חדש הוא התחיל
לזרוק עלי אבנים, לבעוט בו". בשיחה נוספת ניתן לשמוע: "הוא פוגע פה ברכוש, הוא **שבר לי פה מכסה מנוע של**
רכב חדש". יתרת השיחות הן שיחות בירור של המתלוננת מדוע ניידת המשטרה מתעכבת דקות רבות מלהגיע.

עדוּתה אינה מתיישבת עם התיאור העובדתי של משה מסיקה, בעלה, שלפי הטענה אף הוא ראה את האירוע.

לא ניתן לשלול את הטענה, כי העדה שמעה את צעקות הנאשם, שמעה חבטה בפח רכבה, ירדה מטה, ראתה את
הנזק למכסה המנוע והסיקה מסקנות שבדיעבד תוך הנחת הנחות שונות מה יכול היה לגרום לנזק למכסה המנוע אך

היא לא הבחינה במכות האגרוף למכסה המנוע דווקא.

משה מסיקה, בעלה של המתלונן, ראה את הנאשם חובט ברכב: "ופתאום אביעד דופק עם היד שלו על המכסה המנוע של האוטו, דופק פעמיים על המכסה של האוטו ונותן **בעיטה** משולב עם היד והרגל בצד שמאל של הדלת. אלו דברים שראיתי פיזית בעיניים" (עמוד 13 שורות 27 - 28).

עד זה הוסיף נתונים שלא בא זכרם בעדותה של רעייתו, כגון, שהנאשם החזיק חפץ (עמוד 14 שורה 9) או אבן ביד ועמה חבט במנוע, **החזיק קרש** (עמוד 14 שורה 25), הנאשם זרק אבנים (עמוד 14 שורה 26) בעט בדלת הרכב (עמוד 15 שורה 8) - הגזמות רבות - חלקן לא נמסרו במשטרה (נ/1) ובאופן שאינו מתיישב עם הנזקים שנצפו לרכב בסופו של יום (רק במכסה המנוע) - באופן שאינו מאפשר לקבל את עדותו התומך במסקנה כי נערכה כאן הסקת מסקנות בדיעבד, ולא שהנאשם נראה חובט ברכב בשעת מעשה.

יחד עם זאת, התקבלו ראיות נוספות, דווקא מכיוונו של הנאשם:

בהודעתו של הנאשם מתאריך 28.9.15 (ת/13) אישר: "רק **הבאתי אגרוף לרכב** לא איימתי על אף אחד, רק קיללתי..." (שורה 1).

הוסיף כי הוא מוכן "**לשלם על ההשתתפות העצמית של הנזק**". אני ראיתי שהרכב שלה חונה שוב למות השער של הבית שלי היא עושה לי פרנציפ וכאב לי הלב על אימא שלי שהיא מבוגרת וצריכה בכדי להיכנס לבית להקיף משאית ואז **נתתי אגרוף עם יד ימין שלי לתוך הפח של הרכב הנה יש לי סימנים ביד (ה.ח. מראה לי כי כף ידו הימנית ליד הזרת אדומה קצת)...**" (עמוד 2 שורה 14 והלאה).

כלומר, הנאשם אישר כי במכת ידו הוא גרם נזק לפח הרכב.

בהודעתו של הנאשם מתאריך 8.11.15 (ת/14) הוצגה בפניו תמונת הנזק לרכב ותגובתו הייתה: "לא זוכר כלום, אני הייתי מסטול רצח באותו ביום".

תמונות הנזק לרכב - נזק למכסה המנוע בלבד (ת/16).

דוח פעולה של השוטר רס"ר תח"א מאור מתאריך 28.9.15 (ת/19) שלפיו הוא הגיע אל המקום, הבחין בנאשם "אשר היה **שיכור ריח חזק של אלוהול מפיו**... הצלחתי להבין ממנו הוא נתן אגרוף לרכב..."

דוח פעולה של השוטרת רס"ל סאסי ויטל (ת/20) המשלים את האמור בדוח לעיל.

הנה כי כן, הנאשם אישר כי חבט ברכב בעוצמה והחבטה הייתה בעוצמה כזו אשר הובילה לחבלה בגב ידו, כפי שתואר בהערת החוקר.

אמנם, הוא טען כי חבט בדלת הנהג, ולא במכסה המנוע, והדגים זאת באופן אחר, אך אין זה סביר בעיני שהנזק למכסה המנוע, כפי שנראה בתמונות, היה קודם לכן, ואין סביר שאין קשר בין המכה שתיאר בפח הרכב לנזק של מכסה המנוע, במיוחד כאשר מדובר ברכב חדש, ובבעלת רכב החרדה לרכבה קלה כחמורה.

ואכן, במכסה המנוע של הרכב נצפתה חבלה, שמתיישבת גם עם פרקי אגרוף היד.

בעדותו (עמוד 19 שורה 29 והלאה), תיאר הנאשם את הסכסוך בינו ובין המתלוננת על אופן חניית רכבם, הוא אישר, כי באותו ערב הוא הגיע אל הבית, הבחין כי רכבה של המתלוננת חונה באופן החוסם את הכניסה לבית אמו (תרשים נ - 3), אישר: "הבאתי לה אגרוף בדלת של האוטו שלה, הדלת של הנהג, הבאתי בפח (מדגים עם כל הכוח תנועה משמאל לימין)" (עמוד 29 שורות 5 - 6).

אמנם הדגמתו, מתיישבת עם הנזק לזרת, כפי שצוין בדוח השוטר, אך גם עם מכת אגרוף למכסה המנוע, אשר גרמה לנזק שנראה בתמונות, כאשר פרקי האצבעות מועכות את הפח מעוצמת המכה.

טענת השכרות - סעיף 34ט(ב): "עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה".

סעיף 413ה קובע: "ההורס או פוגע במזיד ברכב...". מזיד הינו יסוד נפשי של אדישות (סעיף 90א(1)).

כלומר, ביצוע עבירה במצב של שכרות נשלטת ומדעת מוביל להרשעה בביצוע עבירה עם יסוד נפשי של "אדישות", ואילו הסעיף מסתפק ביסוד נפשי שכזה (מזיד=אדישות).

על כן, אין כל רבותא למצב השכרות שבו היה נתון הנאשם כנתון לקולא.

אני קובע, כי הנאשם חבט באגרופו במכסה המנוע של הרכב וגרם לו את הנזק המתואר בתמונות בשווי שנמסר על-ידי העדה (6,844 ₪).

כתב-האישום השני:

הוגשה הודעתו של **בנימין שושן** בעל תפקיד מרשות האכיפה והגבייה (ת/21) (העיד עמוד 5 שורה 14 והלאה) אשר הגיע לעקל את הרכב "החייב יצא מביתו עם חרב והצמיד לצווארו" (שורה 12).

לא הוצג בפניי מקור הסמכות לביצוע העיקול, כגון צו עיקול כדין, או הוראה מנהלית כדין, שאותו ביקש בנימין שושן לממש.

בהעדר מקור סמכות, לא ניתן לומר כי המאשימה הוכיחה שהנאשם הכשיל עיקול.

אכן, הנאשם הכשיל מהלך מעשי של מימוש עיקול, אך לשם הרשעה בעבירה יש להוכיח כי הוא הכשיל מהלך מעשי של מימוש עיקול שהוצא כדין - זוהי הנסיבה הרלוונטית ביסודות העבירה.

דוח פעולה מאת רס"ר לוי שניר מתאריך 26.7.17 (ת/3), בעקבות נסיבות האישום השני הגיע השוטר אל המקום, ראה שני גברים משוחחים עם הנאשם, כשבידו חרב, הנאשם אמר כי מתכוון להתאבד, השוטר הורה לו להשליך את החרב והנאשם עשה כן.

צילום הסכין בה אחזה הנאשם (ת/4).

דוח פעולה מאת ניר שביט (ת/12) שלפיו הגיע אל המקום "הבחנו באביעד מחזיק חרב בידו הימנית ובסביבתו שלושה נציגי רשות האכיפה...שמענו את אביעד מאיים להתאבד באמצעות החרב...במדיה ורשות האכיפה יעקלו את רכבו...".

הודעת רון שושן מתאריך 1.8.16 (ת/1) אשר סיפר כי הצטרף לאביו בעבודתו לגביית חוב, בשלב מסוים "הבחור נכנס לבית ויצא עם סכין מוצמדת לצוואר שלו, אני צילמתי את האירוע בפלאפון...".

צילום ההתרחשות (ת/2) (תמליל דין הדברים בסרטון הנ"ל (ת/8): ניתן לראות את הנאשם עומד, פלג גופו העליון חשוף, **אוחז בסכין ומצמידה לצווארו, מתנהל עמו דין ודברים, בין השאר אומר: "קח את האוטו, הבעיה כשאתה מניע אותו אני שוחט את עצמי". וכן: "אין לי מה להפסיד". לאחר מכן, נכנס אל תוך הבית.**

הצופה בסרטון סופג את הרגשת **האימה שכנראה אחזה בבנימין שושן**, אשר חזה במחזה, שבו אוחז הנאשם בסכין הגדולה ומצמידה לצווארו.

זהו מעשה שכל כולו איום על הצופה בו, אף אם הנאשם איים לפגוע בעצמו.

בית-המשפט העליון בנתחו את יסודות העבירה נדרש לשאלה מה פשרה של הנסיבה "שלא כדין", כלומר האם האיום

בוצע "כדין" (ע"פ 3779/94 חמדני משה נגד מדינת ישראל, פ"ד נב (1) 408: ע"פ 103/88 ליכטמן נגד מדינת ישראל, פ"ד מג (3) 373).

אני סבור שבכל גישה שתבחר, המרחיבה או המצמצמת, אין לומר כי אדם המניח סכין חדה על צווארו עושה מעשה איום "כדין".

ניתן לטעון, כי התאבדות, כשלעצמה אינה עבירה פלילית, אך אין מדובר בהתנהגות שיש להצדיקה במיוחד כאשר הנאשם לא ביצע מעשה של התאבדות בתחומו של הפרט, אלא ביצע מעשה חריף של איום בהתאבדות, בפרהסיה, לנגד עיניהם של עובדי ציבור, ונוכח רצונם לבצע את עבודתם. זוהי, למצער, "התנהגות ללא היתר פוזיטיבי בדין" (עניין חמדן דלעיל).

בכל הכבוד, אני מקבל את גישת בית-המשפט המחוזי בנכבד (ע"פ 57262-12-14 -ירושלים בר נגד מדינת ישראל ו - ע"פ 2555/01 חיפה מליכוב נגד מדינת ישראל), שלפיה אין לומר כי קיים הצדק או היתר "כדין" לאיים בהתאבדות כדי לגרום לאחר להיענות למבוקשו.

לא יכולה להיות מחלוקת שהחזקת הסכין בנסיבות המתוארת הייתה החזקה שלא למטרה כשרה ואיני נדרש כלל לשאלה מהיכן נטל את הסכין.

בהודעתו מתאריך 25.7.16 (ת/6), אישר הנאשם שהגיעו אליו גובים מאת ההוצאה לפועל, אמרו לו שהם מתכוונים לקחת את רכבו "ואני אמרתי אם תיקחו את האוטו אני לוקח את החיים שלי ואין לי מה להפסיד...בחסר הייתה לי חרב לפני הכניסה לבית תלויה שם לקחתי אותה והצמדתי אותה לגרון שלי ואמרתי שייקחו את האוטו". נשאל אם התכוון ברצינות לפגוע בעצמו והשיב: "וואלה לא יודע".

בהודעתו מתאריך 1.8.16 (ת/11) הפנה הנאשם אל הודעתו הקודמת.

כאמור, לא הוצג בפני אותו מקור שבדין אשר הסמיך את בנימין שושן לבצע את העיקול, ולפיכך לא ניתן לומר כי הוכחו יסודותיה של אותה עבירה של הכשלת עיקול.

אין חולק על התנהגותו של הנאשם באשר הנאשם העיד: "התווכחתי, התווכחתי, התווכחתי, ראיתי שלא עולה דבר, אז הלכתי הביתה, הוצאתי סכין ואיימתי על עצמי. הסכין מהחדר שלי" (עמוד 19 שורות 22 - 23).

אני דוחה את הטענה, כי הנסיבות בהן פעל הנאשם היו נסיבות המקימות לזכותו את הגנת הצורך לפי סעיף 34' באשר הגן על רכבו - רכשו מפני פגיעה. לא התקיימו דרישות המידיות, הסבירות, השקילות. הנאשם - אם סבר כי מאן דהוא מבקש לפגוע שלא כדין ברכושו - יכול היה לפעול בהתאם לדין ולא בדרך שבה פעל.

תוצאה:

המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות וההוכחה כנדרש בהליך זה, ביחס לשני כתבי-האישום, למעט הוכחת קיומו של עיקול כדין.

הנאשם פגע במזיד במכסה המנוע של רכבה של המתלוננת.

הנאשם איים שלא כדין, בהחזיקו את הסכין והצמדתה אל צווארו לנגד המעקלים.

על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

החזקת סכין לפי סעיף 186 (א) לחוק הנ"ל.

אני מזכה אותו מעבירה של הכשלת עיקול לפי סעיף 264 לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, י"ח סיוון תשע"ז, 12 יוני 2017, במעמד הצדדים (בהעדר הנאשם - בהסכמה).